لیورپول در میانه برنامه‌ای بلندمدت

سفری که ادامه دارد

گابریله مارکوتی
Gabriele Marcotti

و اکنون، پس از بـرد دو بر صفر مقابل تاتنهام هاتسـپرز، لیورپول بـه ششـمین قهرمانی‌اش در جام باشـگاه‌های اروپا رسـید. آنها بارسلونا و بایرن مونیخ را پشـت سر گذاشـتند و تنها یک قهرمانی بـا میلان فاصلـه دارند، و البته با رئـال مادرید هم که ۱۳ قهرمانی کسـب کرده فاصلـه زیادی دارند. هیچ باشـگاهی را نمی‌توان از گذشته‌اش جدا کرد، و لیورپول بسـیار تحت تاثیر اتفاقاتی اسـت که در گذشته روی داده است.

این قهرمانی آنها مانند قهرمانی‌های پیشین‌شان بود؛ سرشار از «اما» و «اگر»، و با «شاید»های بیشتر از «باید»هـا. ماجرای قهرمانی‌هـای لیورپول به این ترتیب بوده اسـت: دو بار با پنالتی، دو بار با اختلاف یک گل، و همیشه در حالی که بازی تا دقایق پایانی پایاپای پیش رفته است.

پس طبیعی بود که پس از سوت پایان، بسیاری از بازیکنـان لیورپول روی زمین وانـدا متروپولیتانو بیفتند، و احساس خستگی، اوج گرفتن، و البته نیاز به آسـودگی خیال داشته باشند. آخرین فردی که از روی زمین بلند شد جوردن هندرسون بود.

کاپیتان لیورپول انگار تا ابد می‌خواهد استراحت کند. او ابتدا سـرش را در دستانش گرفت، و سپس به زمین افتاد. تنها زمانی که دیووک اوریگی، بازیکن تعویضی لیورپـول گل دوم را زد و کار را تمام کرد، لیورپول توانست از نگرانی اینکه اشتباهات و خستگی می‌تواند به زیان آنها عمل کند نجات پیدا کند.

تاتنهام در نیمه دوم عملکرد خوبی داشت. آنها سـرانجام دریافته بودند که اگر قرار اسـت شکست بخورنـد، نباید با نمایش ضعیفـی که در ۴۵ دقیقه نخست داشتند باشـد. در این میان هندرسون نقش مهمـی در میدان داشـت. او با تمـام وجود تلاش می‌کرد و به تیم دستور می‌داد.

هندرسون البته بی‌نقص نبود اما کاملا دریافته بود که تلاش یک فصل، یا بهتر بگوییم، چهار سـال، ممکن است در یک لحظه بی‌رحمانه از بین برود. او با زجر کشیدن، نگرانی، و البته استفاده از انرژی تمامی سلول‌های بدنش، توانسـت کاری کند که بازگشت دیرهنگام تاتنهام به نتیجه نرسد.

ایـن همان تیم لیورپولی بـود که در کل فصل دیده بودیم اما این تیم لیورپول باید سـطح بالایش را نشان می‌داد تا فاتح لیگ قهرمانان اروپا شود، یک سال پس از شکستی که مقابل رئال مادرید متحمل شده بود.

یورگـن کلوپ، مربی تیم گفت: «این چالشـی بـزرگ برای هـر دو تیم بود. ما سـه هفته را بدون بازی رسمی سپری کرده بودیم. هوا گرم بود و بازی تبدیل به نبرد شـد. معمولا، من اینجا می‌نشستم تا بگویـم چرا با اینکه خیلی عالی بازی کردیم، بازی را باختیم. خوشحالم که این بار لازم نیست در این باره حرف بزنم.»

ورزشـگاه واندا متروپولیتانـو انگار ظرفی بتنی اسـت و دورش را آزادراه‌ها گرفته‌انـد. با این حال، تقریبا دو سال پس از افتتاحش، هنوز به نظر می‌رسد که ورزشـگاهی تمام‌نشده است. در واقع خانه جدید اتلتیکو انگار استقبال چندانی از میهمانانش به عمل نمی‌آورد اما در همان دقیقه نخست بازی، طرفداران لیورپول دوست نداشـتند جایی به جز این ورزشگاه حضور داشته باشند.

دست موسی سیسـوکو از بدنش فاصله گرفت. او احتمالا داشـت به بازیکنان تیمش نشـان می‌داد که مراقب مهاجمان لیورپول باشـند اما ضربه چیپ سـادیو مانه به جایی نزدیک به شانه او برخورد کرد. دامیر اسکومینا، داور مسابقه حتی به VAR هم نیاز نداشت. طبق مقررات هند، این پنالتی کاملا آشکاری بود.

محمد صلاح توپ را از فاصله ۱۲ یاردی به گل تبدیل کرد و با خشـمی جوشـان به شادی پس از گل پرداخت. تنهـا ۱۲ ماه پیش بود که فینال لیگ قهرمانان برای او زود به پایان رسـید. او با سـرخیو راموس برخورد کرد و آسـیب دید. حـالا او نه‌تنها برگشته بود، که گلی زودهنگام هم زده بود.

این گل باعث بهت‌زدگی تاتنهام شـد. دلیلش هم قابل درک بود. آنها سه هفته بود آماده این دیدار شـده بودند. آنها در رویاهایشـان این بازی را تصور می‌کردند. آنها برنامه‌ریزی کرده بودند اما حالا پیانو کارتونی روی سرشان افتاده بود.

تاتنهام در ادامه نیمه اول شـلخته و بی‌دقت در پاس‌هـا و حرکاتش بود. هری کین دقیقا همانی بود که باید باشد: بازیکنی که تقریبا دو ماه است فوتبال بازی نکرده است. سون هیونگ مین دیوانه‌وار به این سـو و آن سو می‌زد، انگار دکمه‌اش روی سرعت ۱۶ برابر گیر کرده باشد اما نه به شکلی خوب. کریستین اریکسـن هم که انگار غایب بود. از دنی رز و کیه‌ران تریپیـر، دو مدافع کناری تاتنهـام هم هر چه کمتر بگوییم بهتر است.

برخی از این مشـکلات به دلیل محدودیت‌های تاتنهـام در خرید بازیکن بـود. برخی دیگر به دلیل اثرات روانی اشتباه سیسـوکو، و بخشی هم به فشار فوق‌العاده لیورپول برمی‌گشـت، چیـزی که مطابق نظـرات یورگن کلوپ پیش می‌رفـت: مانه و صلاح به شکلی وحشـتناک مدافعان کناری و هافبک‌های تاتنهام را پرس می‌کردند. هندرسون و فابینیو مرکز را بسـته بودنـد، و ویرجیل فان‌دایـک خط دفاعی را آنقدر بـالا آورده بود که نمی‌گذاشـت توپ‌های مستقیم به سون برسد.

تا پیش از ضربه اریکسن در اواخر نیمه اول که به میان تماشاگران لیورپول رفت، تنها حرکت مثبت تاتنهام ضربه سیسوکو بود که می‌خواست اشتباهش را جبـران کند اما ضربه‌اش به طبقه دوم ورزشـگاه رفت.

امـا گل زودهنـگام اثـرش را روی مهاجمان لیورپـول هم گذاشـت. آنها می‌توانسـتند حملات تاتنهام را خیلی خوب خنثی کنند اما نمی‌توانستند پس از بـه دسـت آوردن مالکیت تـوپ، موقعیت آشـکار ایجاد کنند. به جز ضربات عجیبی که ترنت الکسـاندر-آرنولد و اندی رابرتسون از راه دور زدند، دروازه هوگو لوریس چندان تهدید نشد.

چه اعتماد به نفس بیش از حد لیورپول باعثش شده باشد و چه اینکه یان فرتونگن و توبی آلدرویرلد توانستند راه مهار سه مهاجم لیورپول را دریابند، در هر حال این حس وجود داشـت که بازیکنان کلوپ نتوانسـتند سرنوشـت بازی را در نیمه اول مشخص کنند.

هـر دو تیم در حالـی به رختکـن رفتند که می‌دانسـتند می‌توانند بهتر از این عمل کنند. بسیار هم بهتر. طرفداران تاتنهام که پیش‌تر ساکت نشسته بودند، حالا آواز «زمانی که اسـپرز رژه‌اش را شروع می‌کند» را سـر می‌دادند. آنها می‌دانستند با آن که تیمشـان خیلی ضعیف کار کرده اما بازی اصلا تمام نشده و جا برای بازگشت وجود دارد.

مردان موریسـیو پوچتینو نمی‌توانستند اجازه بدهند که نخستین فینال تاتنهام در جام باشگاه‌های اروپا به این شکل به پایان برسد. رابرتسون روی یک ضدحمله خطرناک ۵ به ۴ تاتنهام، با تکلی درخشان مانـع حرکت هری وینکس شـد، و یوئل ماتیپ هم جلوی ضربه دله آلی از فاصله نزدیک ایستاد.

کلوپ در واکنش بـه تاتنهام، روبرتو فیرمینو و گئورگینیو وایناldوم را از زمین بیرون آورد و اوریگی و جیمز میلنر را به جایشان فرستاد. اوریگی، قهرمان بـازی نیمه‌نهایی مقابل بارسـلونا بـود و میلنر هم بازیکنی خستگی‌ناپذیر و کهنه‌کار، که لیونل مسی او را «بـورو» صدا کرده بود (که یعنی الاغ، و میلنر، که نهایت تواضع است، احتمالا این را به‌عنوان تعریف از خود برداشت کرده است).

زمانی که کلـوپ در هنگامی که تیمش پیش اسـت تعویض می‌کند، هدفش این نیسـت که روند بازی را کند سازد و به ضدحملات روی بیاورد، بلکه به این دلیل اسـت که بازیکنانی سـرزنده به زمین بفرسـتد، انرژی پرس بر حریف را بیشـتر کند، و به سراغ زدن گل کشنده حریف باشد. به این ترتیب بود که هر دو تیم فرصت حمله یافتند.

میلنـر روی یکی از حملات عالـی به رهبری سـادیو مانه، توپ را گرفت و آن را به کنار دروازه زد. فان‌دایک هم مانع حرکت سون شد. زمانی که تاتنهام روی دروازه لیورپول تهدید ایجاد کرد، آلیسون چند واکنش عالی نشـان داد و نگذاشت که سون، لوکاس مورا و اریکسن گل بزنند.

سـپس نوبت به لحظه اوریگی رسید. او گل زد و حـس آزادی را به لیورپول داد. گل او باعث شـد طرفداران حس کنند که شـب، شب آنهاست، حالا هر اتفاقی پیش از آن روی داده باشـد. تعجبی ندارد که کلوپ گفت پس از این گل احسـاس آسـودگی کرده اسـت. کسـب جام مهم اسـت اما او می‌داند چیزی که مهم‌تر اسـت کاری است که برای کسب جام انجام می‌شود، یعنی سـفری که شما را به این جام می‌رسـاند. به‌ویژه در فصلی که لحظات کلیدی می‌توانسـت کاملا علیه آنها رقم بخورد؛ از بازگشت مقابل بارسـلونا در نیمه‌نهایی، تا برد دراماتیک یک بـر صفر مقابل ناپولی در آنفیلـد در مرحله گروهی. کلوپ به اندازه کافی از اینها دیده بود و می‌دانسـت که پیروزی و شکست فاصله اندکی با هم دارند.

مسـاله اصلی، فرآیند تیم است و کار هم هنوز تمام نشـده اسـت. آنها می‌خواهند که در فصل بعد لیگ برتر، رتبه‌ای بالاتر از فصل گذشته کسب کنند و جامی را به دسـت بیاورند که ۲۹ سـال است به دنبالش هسـتند. کلوپ خودش هـم گفته که این قهرمانـی نقطـه پایان هیـچ چیزی نیسـت، بلکه مرحلـه‌ای میانی در یک برنامه بلندمدت اسـت که تقریبا چهار سـال پیش، با آمدن او به این باشـگاه شـروع شـد. مربی فاتح اروپا گفت: «بازیکنان هنوز جوان هستند. آنها می‌توانند چیزهای خیلی بیشتری از خود نشان دهند.» سفر لیورپول ادامه دارد.

منبع: ESPN

پیشخوان

MARCA

روزنامه مادریدی «مارکا» تصویری از ریس را در صفحه اول کار کرد و تیتر زد: «اسپانیا برای تو گریه می‌کند». ششمین قهرمانی لیورپول در اروپا هم در بالای صفحه اول تیتر گرفت. مارکا نوشت، یورگن کلوپ خودش را به‌عنوان بهترین مربی دنیا ثابت کرد.

as

روزنامه مادریدی «آ. اس» با تیتر «لیورپول ابدی» عکسی شادمان از کلوپ را در صفحه اول چاپ کرد. کشته شدن ریس در تصادف رانندگی هم در بالای صفحه اول تیتر گرفت. آ. اس نوشت، ریس موقع برگشت از تمرین به خانه تصادف کرد و کشته شد و سویا در ورزشگاه سانچس پیسخوان برای او مراسم یادبود می‌گیرد.

Mirror

روزنامه انگلیسی «میرر» در شماره ویژه یکشنبه، قهرمانی لیورپول را با تیتر «قهرمانان اروپا» روی جلد اصلی برد و تنها به جلد ورزشی کفایت نکرد. میرر خبر داد، به مناسبت این قهرمانی، یک پوستر هم در صفحات داخلی از قهرمانی لیورپول چاپ کرده است.

Mail on Sunday

هفته نامه انگلیسی «میل ان ساندی» با تیتر «لذت شش» به قهرمانی لیورپول در اروپا اشاره کرد. این ششمین قهرمانی قرمزها در جام باشگاه‌ها و لیگ قهرمانان اروپا بود. به همین مناسبت، میل ان ساندی روی جلد بخش ورزشی‌اش خبر داد، ۱۲ صفحه ویژه این بازی مطلب دارد.

TUTTO SPORT

روزنامه توریتی «توتو اسپورت» در صفحه اول تصویری از ساری و کونته را کار کرد و تیتر زد: «ساری و کونته از همین حالا در رینگ هستند». خبر پیوستن ساری به یووه به زودی اعلام می‌شود و بعد باشگاه یک بازیکن بزرگ می‌خرد تا به اقدامات اینتر واکنش نشان دهد.

عکس نوشت

گل- تیم کاظم‌پاشـا در سـوپرلیگ ترکیه تنها ۴ سـاعت بعد از اسـتخدام مربی، او را اخراج کرد. ابراهیم اوزولمز، اسـطوره بشـیکتاش با کاظم‌پاشا، دیگر تیم اسـتانبولی بر سر قراردادی یک‌ساله به توافق رسید اما بعد باشگاه کاظم‌پاشا اعلام کرد موقع مذاکرات به مشـکل برخورد کرده‌اند و توافق‌شان را لغو می‌کنند. کاظم‌پاشا پارسال هم کمال اوزدس را اخراج کرد اما ۴ روز بعد نظر خود را تغییر داد و او را به‌عنوان «مربی جدید» اسـتخدام کرد.

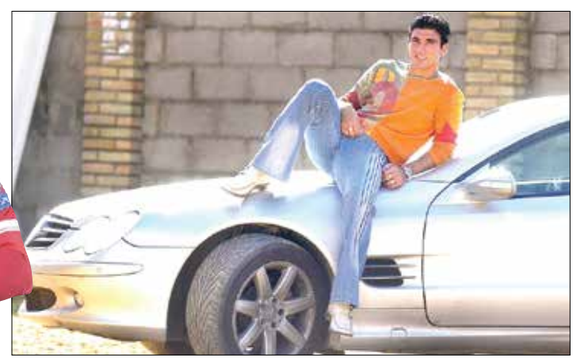

دیلی‌میـل- این باقی‌مانده ماشـین ریس اسـت که با سـرعتی بیـش از ۱۹۰ کیلومتـر بر سـاعت در نزدیکی سـویا تصادف کـرد و خودش و پسـرعموی ۲۳ساله‌اش کشـته شدند و نفر سـومی که داخل ماشـین بود، دچار سوختگی شـد. در تصویر سوم، ریس ۲۰ساله را در سـال ۲۰۰۴ و پس از پیوستن به آرسنال روی کاپـوت یک بنز می‌بینیـد. او موقع تصادف هم سـوار بر مرسـدس بود.

صلاح: حالا کمک داور ویدئویی را دوست دارم

محمـد صـلاح بعـد از آنکه لیورپول در فینـال لیگ قهرمانان صاحب یک پنالتی زودهنگام شد، می‌گوید حالا طرفـدار کمک داور ویدئویی (VAR) است.

صـلاح از روی پنالتـی که به لیورپول اعطا شد، در همان دقیقه اول تیمش را پیـش انداخت. داور برخورد توپ با سیسوکو را بلافاصله پنالتی اعـلام کـرد و کمک داور ویدئویی هم تصمیم او را تایید کرد و اینگونه تشخیص داد که برخورد توپ با دسـت بازیکن حریف خطا بوده اسـت. با این حـال، ابهاماتی درباره ایـن پنالتی شـکل گرفته اسـت. صلاح گفت: «عمـلاً برای فصل آینده به ما تضمین داده‌اند که از VAR استفاده می‌کنند اما من الان آن را دوست دارم. بردن بازی فوق‌العاده اسـت.» برخلاف فینال تلخ پارسـال که صلاح در اواسـط آن به خاطـر مصدومیت از میدان خارج شـد، او امسال ۹۰ دقیقه در فینال بازی و حتـی گلزنی کرد تا خودش برای نخستین بار و لیورپول برای ششمین بار قهرمانی در لیگ قهرمانان را تجربه کند. او ادامه داد: «راستش نمی‌دانم چه بگویم. همه الان خوشحالند. ما فینال را بردیم. این دومین فینال متوالی ماسـت و من بالاخره توانستم ۹۰ دقیقه بازی کنم. شاید عملکرد فردی هیچ یک از بازیکنان درخشـان نبود اما کار تیمی‌مان فوق‌العاده بـود. تبریک به همه اعضـای تیم و طرفدارانش در سراسـر دنیا. مـن در زندگی‌ام خیلی تلاش کردم تا به اینجا برسم بخصوص وقتی پـدر و مادرم را در قاهره ترک کردم تـا فوتبال بازی کنم.»

آلمانی خندان از ابتدا به دنبال بزرگترین جام بود

کلوپ در فولکلور لیورپول

راب دریپر
Rob Draper

مربی‌هـای بـزرگ لیورپـول در داسـتان‌های فولکلور زنـده می‌مانند، در بنرهای بزرگی که در مشـهورترین جمع هواداری جهان به اهتـزاز در می‌آیند. این تصاویر همه چیزی اسـت که لازم است و فقط فامیلی‌شـان کفایت می‌کند: شنکلی، پیسلی، فیگان، بنیتس.

یورگن کلوپ هم از نظر ظاهری کاملا به آنها می‌خـورد اما هیچ کدام بهتر از این آلمانی خنـدان با این کار ارتبـاط برقرار نکرده‌انـد؛ هیچ کـس بعد از شـنکلی. با توجه به اینکه هیچ کس در فوتبال بریتانیا نتوانسـته به اندازه این مربی اسـکاتلندی تاثیرگذار باشـد، این دستاورد بزرگی برای کلوپ است. او قطعا هوش تاکتیکی بالایی دارد. او بـه همراه پپ گواردیولا و همتایش در فینال، موریسـیو پوچتینو، لیگ برتر را متحول کرده‌اند. او کاریزما دارد. آن لبخند سفید، آن چشم‌ها و آن شخصیت قدرتمند چه کسی را جذب نمی‌کند؟

مهـم نیسـت که تمـام دسـتاورد ورزشـی‌اش تـا بـه حـال دو قهرمانـی بوندس‌لیـگا و یک جام حذفـی بود، حالا بزرگترین و بهترین جام را دارد، جامی که با آنفیلد پیوستگی دارد. شنکلی یک باشگاه سـاخت، بنابراین از همـه بزرگتر می‌ماند اما او این جام را نبرد و کلوپ در سـومین تلاش به آن رسید. مسـابقه سال گذشته در کیف زمینه‌سـازی کرد و از او انتقاد شد به خاطر اینکه به مساله دروازه‌بانی تیمش توجه کافی نکرده. اما همه کلوپ، یادگیری اسـت. آلیسون بکر خریده شـد و در یک ربع آخر این بـازی واکنش‌های فوق‌العاده این دروازه‌بان برزیلی به ضربات کریستین اریکسـن، لوکاس مورا و هیونگ مین سون ثابت کرد لیورپول همیشـه می‌آموزد. این بهترین بازی‌شـان نبود، به آن نزدیک هم نبـود. این عنـوان را برای بازی برگشـت نیمه‌نهایی مقابل بارسـلونا حفظ کردند با وجـود این ترنت الکسـاندر آرنولد و اندی رابرتسون بارها به جلو حرکت کردند و این همـان بعد اضافه‌ای بـود که کلوپ بـه تیمش در این فصـل افزود. ویرجیل فان‌دایک هم مثل همه فصل عنصری بدون جانشین برای لیورپول بود.

با اسـتانداردهای کلوپ، بازی نسـبتا ضعیفـی بود. او همه بـازی کنار زمین راه رفت و در پایان بـا پوچتینو، داور چهارم و کادر پشـتیبانی تیمش خوش و بش کرد و یان فرتونگـن را در آغوش گرفت. خیلی سابقه نداشت اما این کار را کرد.

لیورپول تیمی که با ۹۷ امتیاز قهرمان لیگ برتر نشـد، بزرگترین جام را برد. هیچ کـدام از دو تیم کار خاصی در زمین نکرده بودند که در ثانیه ۲۱ پنالتی رخ داد. سـه هفته تمرین و تلاش و بررسی سناریوهای تاکتیکی همه فرو ریخت. بازیکنان تاتنهام چهار ضربه به توپ زده بودند، هشـت نفر آنهـا هنوز پایشـان به توپ نخـورده بود. بیچاره موسی سیسوکو. دستش را بلند کرد که اشـاره کند به یارگیری بازیکنان دیگر لیورپول اما سـادیو مانه توپ را به دستش کوبیـد و محمد صلاح فینال سـال قبل را جبران کرد.

تاتنهام سـقوط نکرد، بر خود مسلط ماند اما هیچ یک از دو تیم یکه تاز نشـدند مثل اینکه همه جادویشان را در نیمه‌نهایی صرف کرده بودند.

برای کلـوپ بـا آن کلاه بیسـبالی آشـنایش، این یک مبارزه جدید بود. آرام به نظر می‌رسـید امـا دائما دسـتانش را به نشـانه‌های مختلف تـکان می‌داد چون احسـاس می‌کرد تیمش ممکن اسـت در دامی بیفتد که در بازی برگشت نیمه‌نهایی، یقه بارسلونا را گرفت. اواخر نیمه اول، آرنولد و رابرتسون حملاتی به دروازه هوگو لوریس کردند، آنها بیش از همه به تیم‌های کلوپ شباهت داشتند.

کلـوپ روز قبـل از مسـابقه گفتـه بود درسـت نیسـت به او لقـب بازنده در فینال‌ها داده شود. آمار اما می‌گفت آخرین قهرمانی‌اش در جام حذفی آلمان در سـال ۲۰۱۲ بـوده، بعـد از آن در ۲ فینال لیگ قهرمانـان، ۲ فینال جام حذفی آلمان، یک فینال لیـگ اروپا و یک فینال جام اتحادیه انگلیس شکست خورده بنابراین قابل درک بود که درباره تحلیلـش از فینال تردید به وجود آید با وجود کاریزما و اسـتعداد کم نظیرش. چهار سال پیش که مربی لیورپول شد، گفت جام می‌برد اما کسی فکر نمی‌کرد منظورش این جام باشد. سال قبلش کورس قهرمانی لیگ برتر را از دسـت داده بودند امـا با رفتـن رحیم اسـترلینگ و لوییس سـوارس فاصله‌شـان با نخبگان لیگ برتر جبران نشـدنی به نظر می‌رسید چه برسد به بهترین‌های اروپا.

این آلمانی در روز انتصابش دنیا را نگه داشـت. لیورپول خانـه چهره‌های بزرگ و تاثیرگذار است و کلوپ این ویژگی‌ها را دارد. وقتی اوایل کارش بعد از تسـاوی ۲ بر ۲ با وسـت بروموبیچ بازیکنان را نگه داشت تا به احساسات هواداران پاسخ بدهند، این نگرانی به وجود آمد که قربانی خامی‌اش می‌شـود اما کلوپ ساختاری بزرگتر از آن یک امتیاز مقابل وسـت بروم را در ذهن داشت، او در تمام این سال‌ها به دنبال بزرگترین جام بود.

منبع: دیلی میل

کلوپ: احساس آسودگی می‌کنم

یورگن کلـوپ، مربـی لیورپول پس از فینال لیـگ قهرمانان گفت که احساس آسودگی دارد.

او شش فینال قبلی خود را باخته بـود اما با لیورپول توانسـت تاتنهام را دو بر صفر ببرد و قهرمان اروپا شـود. او گفت: «من بیش از هر چیز احساس آسـودگی دارم، به‌ویژه برای خانواده‌ام. ما شـش بار با مدال نقره به تعطیلات رفتیم و حس خیلی خوبی نداشتیم اما امسال متفاوت است. این قهرمانی برای آنها اسـت. ما در زمین داشـتیم گریه می‌کردیـم چون این قهرمانی بسـیار پراحسـاس و بزرگ بود. من بهتر از هر فرد دیگری در دنیا می‌دانم که بازیکنان تاتنهام حالا چه حسی دارند. آنها فصلی عالی داشتند و اگر قهرمان می‌شدند با شایستگی بود اما ما گل‌ها را در لحظات مهم زدیم. من پس از بازی به پوچتینو گفتم که آنها باید به آنچه که تیمشان انجام داده افتخار کنند.»

مصاحبه

پوچتینو: می‌خواهیم هرچه سریع‌تر دوباره فینال اروپا را تجربه کنیم

موریسـیو پوچتینو بابت پنالتی زودهنگام لیورپول در بازی مقابل تاتنهام ناراحت اسـت. او می‌گویـد: «همـه دیدند چه اتفاقـی افتاد. برنامه‌ریـزی سـه‌هفته‌ای ما با یـک پنالتی در ثانیه ۲۰ بازی به بـاد رفت. هیچ‌کس انتظارش را نداشت و اثر آن پنالتی روی تیم بسیار منفی بود.

سیسـوکو به هیـچ وجه نمی‌خواسـت با دستش توپ را بزند. محال بود بتوان این تصمیم داوری را پیش‌بینی کرد. از نظر ذهنی کار بسیار دشـوار شـد اما ما باید یاد بگیریم و تجربه به دست بیاوریم.»

تاتنهام برای نخسـتین بار به فینال لیگ قهرمانان رسید و پوچتینو تلاش کرد روی نکات مثبت تمرکز کند: «امیدوارم این برای باشـگاه خوب باشـد و آغاز اتفاقات مثبتی را رقم بزند. پیروزی‌هـا بر پایـه درد و رنج شکسـت‌ها بنا می‌شوند.»

هنگامی که از آینده پوچتینو سوال شد، او به این اشاره کرد که احتمالا در تاتنهام می‌ماند: «ما باید دوباره تلاش کنیم. ما باید به باور کردن ادامه بدهیم و مسیر را دوباره بسازیم تا رسیدن به فینال در سریع‌ترین زمان ممکن دوباره روی دهد.» او همچنین گفت کـه در تاتنهام راضی بوده است: «من بسیار خوشحال هستم که مربی این گروه از بازیکنان بوده‌ام. به لیورپول تبریک می‌گویم، آنها بازیکنانـی رویایی دارند و فصلی عالی را پشت سر گذاشته‌اند. معیارها بسیار بالا است. امروز ما به اندازه کافی خوب نبودیم و این مایه افسـوس اسـت اما زمانی که این را تجربه می‌کنید، می‌خواهید که دوباره تجربه‌اش کنید. این بهترین بازی دنیا پس از فینال جام جهانی اسـت. امیدوارم بتوانیم این بـازی را در آینده تکرار کنیم.»

مربـی تاتنهام همچنیـن از تصمیم بازی دادن بـه هری کین دفاع کـرد. کین حدود دو ماه از میادین دور بـود و با این حال به لوکاس مورا که تاتنهام را با سـه گلش بـه آژاکس به فینال رسـانده بود ترجیح داده شـد. مورا تنها ۲۹ دقیقه فرصت حضـور در بازی را پیدا کرد. پوچتینو گفت: «مساله بر سر هری کین، مورا یا سـون هیونگ مین نیست. این تصمیمی مبتنی بر تحلیـل و تفکر و اطلاعات بود. او پس از یک ماه و نیم دوری از میادین، بازی را سـرحال به پایان رساند.»